

do náležitosti § 80 čís. 3 ex. ř. nemá exekuční řád předpis o formě vysvědčení tam požadovaného, stačí proto, má-li vysvědčení to obsah naznačený v poslední větě zmíněného předpisu. Tomu vyhovuje úplně přiložené usnesení, jímž byl nález jako exekuční titul prohlášen za zatímně vykonatelný (vorläufig vollstreckbar). V důvodech usnesení toho praví se výslovně, že se nález stal právoplatným a že bylo jej prohlásiti za vykonatelný. I toto soudní usnesení stalo se právoplatným a vykonatelným, jak bylo na něm úředně potvrzeno. Rozhodnutí čís. 5190 sb. n. s. neuznává rozsudek »s výhradou«, o jaký v tomto případě nejde. Jakékoliv další pochybnosti odklizeny jsou mimo to potvrzením v důvodech zmíněného usnesení, že žalovaný nepodal námitky v ustanovené lhůtě. Z toho nelze dovoditi pro rozhodnutí o rekursu než že exekuční titul není podroben oprávněmu prostředku, jenž by stavěl vykonatelnost (sr. § 80 čís. 3 ex. ř.).

Čís. 10137.

Ministerstvo financí nemůže býti dlužníkem, jsouc jen orgánem státu. Návrh na povolení exekuce zabavením pohledávky povinné záložny »za ministerstvem financí« z důvodu výplaty povolené zápůjčky na sanaci, jest, i když vymáhající věřitel měl na mysli stát jako poddlužníka, zamítnouti, nevyhovuje-li návrh na povolení exekuce dvorskému dekretu ze dne 21. srpna 1838, čís. 291 sb. z. s.

Nelze povolití exekuci zabavením a přikázáním k vybrání výpomoci poskytnuté záložně Všeobecným fondem peněžních ústavů v republice Československé ve formě zápůjčky (§§ 14 a 15 zákona ze dne 10. října 1924, čís. 238 sb. z. a n.).

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 618/30).

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávky, kterou má strana povinná za poddlužníky za ministerstvem financí z důvodu výplaty povolené zápůjčky k sanaci a za Všeobecným fondem peněžních ústavů v Československé republice v Praze z důvodu vyplacení zápůjčky 2.000 Kč. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Pokud jde o nárok na výplatu povolené zápůjčky k sanaci již z povahy tohoto nároku a z jeho určení vyplývá, že jde o nárok, který nemůže býti exekucí postižen, neboť by tím jeho určení bylo zmařeno. Sanační zápůjčka ministerstva financí neměla by význam, kdyby byla podrobena zásahu jednotlivých věřitelů ústavu, pro nějž byla určena. Zápůjčky takové jsou poskytovány jen v zájmu veřejném, nikoliv k užítku jednotlivých věřitelů povinné strany. Jest také míti na paměti, že nikdo nemá nárok na povolení této zápůjčky, nýbrž že závisí od dobré vůle příslušných činitelů. Také by spíše byla na místě nikoliv exekuce proti ministerstvu financí, nýbrž proti státu, a tu jest poukázati k ustanovení čl. IX uv. z. k ex. ř., podle něhož zůstaly v platnosti předpisy dvorského dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291

sb. z. s., které prohlašují nepřipustným soudní zabavení dosud nelikvidních a u veřejných pokladen dosud nepoukázaných pohledávek, takže by bylo nutné, by v exekučním návrhu bylo tvrzeno a osvědčeno, že zabavený nárok jest likvidní a že byly peníze již poukázány k výplatě u příslušné veřejné pokladny. Názoru tomu dává za pravdu sdělení min. financí ze dne 24. dubna 1930, podle něhož povinné straně ani sannační zápůjčka ani jiná podpora nebyla povolena a že č. j. 20418/30-II A 3, na které se vymáhající strana v exekučním návrhu odvolává, týká se její stížnosti na stranu povinnou pro neplacení nájemného. Pokud jde o nárok proti všeobecnému fondu peněžních ústavů v republice Československé z důvodu výplaty zápůjčky 2.000 Kč, není zabavení rovněž přípustno. Účelem zákona ze dne 10. října 1924 čís. 238 sb. z. a n., kterým byl zřízen řečený fond, jest, by byla podporována spořivost zvýšením bezpečnosti fondu a by příznivý rozvoj peněžnictví byl co možná zabezpečen, z čehož vyplývá, že i tento zákon sleduje zájem veřejný. § 13. stanoví, že prostředků fondu může býti použito jen k výpomocím příslušníků fondu způsobem v zákoně blíže uvedeným, § 15 a 16 předpisuje, že způsob a rozsah výpomoci mají býti stanoveny tak, by v mezích fondových prostředků mohly býti stejnoměrně neb alespoň obecným zájmům přiměřeně uspokojeny veškeré známé takové potřeby příslušníků téže skupiny, jakož i, by ústav byl co možná do té míry ozdraven, by mohl své hospodářské poslání dále plniti a, pokud to tento účel výpomoci dopouští, mají býti výpomoci udělovány zásadně jen v podobě zápůjček. Samozřejmě byl by tento zákonem stanovený účel a způsob použití zmařen, kdyby bylo možné, by jednotliví věřitelové na úkor věřitelů ostatních a na úkor ústavu samého mohli se zápůjčky domoci exekuční cestou. Důležitým jest také ustanovení § 20 zákona, že nároky na výpomoc nelze proti fondu uplatniti soudně. V návrhu nebylo ani tvrzeno, tím méně osvědčeno, že výpomoc byla již povolena, pokud se týče že byly splněny určité podmínky, na jichž předchozím splnění výpomoc byla učiněna odvislou (§ 18, 19). Jelikož vzhledem k ustanovení § 31 cit. zák. jde o fond veřejně spravovaný, bylo by vzhledem k předpisu min. nař. ze dne 24. října 1897 čís. 250 ř. zák. a dv. dekretu ze dne 21. srpna 1838 čís. 291 sb. z. s. i tu nutno, by bylo v návrhu tvrzeno a osvědčeno, že pohledávka za fondem jest likvidní a že byla již u příslušné pokladny k výplatě poukázána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud posoudil věc správně po stránce právní, i když nevedl přímo zákonné předpisy, jež prohlásily navrženou exekuci za nedovolenou. Předpisu takového nebylo třeba, neboť nepřipustnost exekuce na pohledávky vytčené v napadeném usnesení plyne i ze sama návrhu i ze zákonných předpisů, na něž poukazuje sám rekurent. Vymáhající věřitel navrhl exekuci zabavením a přikázáním k vybrání pohledávek, jež má povinná strana 1) za ministerstvem financí z důvodu

výplaty povolené zápůjčky na sanaci, 2) za Všeobecným fondem peněžních ústavů v republice Československé z důvodu vyplacení zápůjčky. V případě vytčeném pod 1, nemůže vůbec jíti o pohledávku t. j. o poměr věřitele k dlužníku, neboť ministerstvo financí nemůže býti dlužníkem, jsouc jen orgánem státu. Jen tento mohl by býti povinen k výplatě zápůjčky, jen za státem mohl by povinný míti pohledávku. Měl-li vymáhající věřitel na mysli skutečně stát jako poddlužníka, nevyhovuje návrh předpisu dv. dekretu čis. 291 z r. 1838, jak uvedl správně rekursní soud. Není proto třeba zabývatí se dále s touto pohledávkou ve smyslu dovolacího rekursu. Pokud jde o pohledávku tvrzenou pod čis. 2, jest uvážiti podle zákona č. 238/24, že nemůže jíti o výplatu zápůjčky na základě pohledávky z důvodu smlouvy o zápůjčku, nýbrž mohlo by jíti o výpomoc poskytnutou ve formě zápůjčky (§§ 14 a 15 zák.). Nejde vůbec o poměr soukromoprávní, neboť podle § 1 zák. zřízen byl Všeobecný fond peněžních ústavů proto, by byla podporována spořivost zvýšením bezpečnosti vkladů, tedy za účelem spíše veřejnoprávním. Zákon má na mysli peněžní ústavy, jež jsou příslušníky fondu, nikoli jako soukromoprávní věřitele, nýbrž jako souhrn vkladatelů, což vyplývá z § 16, podle něhož má býti poskytnuta v nejhorším případě aspoň taková výpomoc, by věřitelé mohli býti uspokojeni do 80% pohledávek. Tím jest vyloučen zásah jednotlivých věřitelů na výpomoc. Proto také brání § 20 tomu, by nárok na výpomoc proti fondu byl uplatněn soudně. Fond nemůže tudíž býti soudně donucen k poskytnutí nebo k výplatě výpomoci, a nemělo by právní význam zabavení a přikázání k vybrání částek poskytovaných jako výpomoc příslušníkům fondu. Rekursní soud hleděl právem k těmto skutečnostem a zamítl návrh na exekuci. Nemělo by účele povoliti exekuci na pohledávky, o nichž jest již předem z návrhu patrné, že nejsou a nemohou býti po právu v ten způsob, by na ně mohla býti vedena exekuce.

Čís. 10138.

Zástavní právo lze v pozemkové knize zapsati i pro číselně stanovené peněžité částky, znějící na jinou než domácí měnu, ien když jest to měna obecně známá (dolarová měna americká).

(Rozh. ze dne 12. září 1930, R I 638/30).

Vymáhající věřitel navrhl, by mu k vydobytí vykonatelné pohledávky 10 severoamerických dolarů byla povolena exekuce vnuceným zřízením zástavního práva na dlužníkově nemovitosti. Soud prv. stolice exekuci povolil. V rekursu namítal dlužník, že nelze vložit zástavní právo pro jinou měnu, než československou. Rekursní soud exekuční návrh zamítl. Důvody: Podle § 14 knih. zák. může býti zástavní právo vloženo jen pro číselně určitou peněžitou sumu. Účelem tohoto předpisu jest, by každý mohl z pozemkové knihy přesně vyčísti výši zavazení nemovitosti. To jest však možné jen, je-li výše pohledávky